

Kapitola 2

Na nástupišti stál jen jediný člověk, ale i kdyby jich tu byly stovky, Alice by svého otce poznala okamžitě. Vypadal přesně jako na fotkách a úplně všechno z jeho podoby jí připomínalo sebe samu: úzký obličej, vzpřímené držení těla, postava sportovce. Rychlým krokem vykročil k Alici s úsměvem tak širokým, že mu sahal skoro až k uším.

„Ahoj Alice!“ zvolal vesele. „Jsem tak rád, že jsi tady.“

„Ahoj Oliver. Ráda tě poznávám.“ Alice nejistě postavila kufr na zem a zdvořile natáhla k otci ruku. Oliver ale rozpřáhl náruč a bez otálení ji k sobě přitáhl. Stiskl ji tak, že málem nemohla dýchat, a zamumlal přitom radostně: „Vítej v Bukovině v našem krásném Taunusu!“

Trochu ji od sebe odtáhl, prohlédl si ji a znovu ji objal. Modré oči se mu najednou leskly a on se nahlas smál: „Promiň, já se hrozně snadno dojímám. Mám prostě neskutečnou radost, že tě vidím!“

V tu chvíli se i v Alici konečně uvolnilo napětí, do očí jí vyhrkly slzy a dojatě mu zavrtala obličej do ramene.

„To nic, holčičko,“ konejšil ji Oliver a něžně ji poplácal po zádech, ale Alice jasně slyšela, jak se mu třese hlas.

Po chvíli se konečně pustili a začali si jeden druhého prohlížet. Oliver měl milý úsměv, který ještě prohlubovaly doličky v jeho tvářích. Jen jeho vůně byla Alici cizí – tvořila ji směsice sena a vody po holení s vůní moře. „Určitě nám spolu bude báječně! Cesta byla dobrá?“

„Ano, všechno v pohodě.“

„Tak to je dobře. Pojď, pojedeme na statek. Můžeme si v klidu popovídat u večere. Máme toho tolik co probírat!“ Vzal Alici kufr a vykročil k východu. Venku na ně čekal Jeep.

„Super kára,“ ocenila polohlasně Alice a pohladila ukazovákem černý lak notně postříkaný od bláta.

„Tady se hodí. Na zdejší cesty potřebuju pořádnou čtyřkolku.“

Alice pochopila velmi brzy, jak to její otec myslel. Sotva opustili malé městečko, zatočil na prašnou polní cestu. Auto rachotilo po nerovném povrchu a vezlo je kolem oplocených pastvin, které od sebe oddělovaly bíle natřené dřevěné ohraďdy. Potom se přiblížili ke skupince stavení a projeli dřevěnou bránou, již korunovala tabule vítající příchozí. Krátce nato Oliver zastavil auto před starým kamenným domem s průčelím porostlým mechem.

„Vítej na statku Buková hora!“ pravil hrdě. Statek byl očividně dobře udržovaný a hezky zařízený. Alici zavanula do nosu vůně sena, slámy a koní a probudila v ní intenzivní vzpomínky. Většina z nich byla moc krásná, ale potom tu byl ten incident z voltize, který ležel na všech ostatních jako černý stín.

„Většina mých koní je cvičená na drezuru,“ vysvětloval Oliver, když vytahoval z auta její kufr. „Dříve jsem taky hodně skákal, ale ty divoké časy jsou už pryč.“